

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **T. H. N.**, zast. Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 7. 2016, čj. MV-93704-6/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 6. 2017, čj. 30 A 137/2016 - 57, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná rozhodnutím označeným v záhlaví upravila výrok I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že žádost žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se zamítá podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a platnost povolení k dlouhodobému pobytu se neprodlužuje, neboť stěžovatelka neplní účel povoleného pobytu. Žalovaná současně vypustila výrok II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým tento orgán zamítl žádost stěžovatelky a platnost povolení k dlouhodobému pobytu neprodloužil, a to podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců z důvodu zjištění jiné závažné překážky pobytu cizince na území. Následnou žalobu stěžovatelky krajský soud zamítl rozsudkem uvedeným v záhlaví.

[2] Proti rozsudku krajského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost, s níž spojila návrh na přiznání odkladného účinku. Nejvyšší správní soud ji usnesením ze dne 4. 7. 2017, čj. 10 Azs 196/2017-9, vyzval k doplnění jejího návrhu. Stěžovatelka uvedla, že se nachází dlouhodobě na území České republiky, kde má vytvořeno silné rodinné a společenské zázemí. Pokud v souladu s pokyny žalované nevycestuje, vystavuje se nebezpečí nelegálního pobytu a možnosti zahájení správního řízení o vyhoštění. Odkazuje mimo jiné na usnesení NSS ze dne 18. 8. 2011, čj. 5 As 73/2011-100, rozsudek NSS ze dne

19. 11. 2014, čj. 1 Azs 160/2014-25, a rozsáhle z nich cituje. Poukazuje také na své právo na spravedlivý proces, zejména možnost aktivně se účastnit soudního řízení, které by bylo nepřiznáním odkladného účinku porušeno.

[3] Žalovaná navrhl, aby NSS odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal. Uvedla, že obecná tvrzení stěžovatelky o dlouhodobém pobytu na území České republiky, rozvoji citových a společenských vazeb a o zásahu do jejích práv na spravedlivý proces nepovažuje za dostatečná. V této souvislosti odkazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11.

[4] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek, NSS jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Použije přitom přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., dle kterého lze přiznat odkladný účinek, *jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem*. Je-li odkladný účinek přiznán, pozastavují se ty účinky napadeného správního rozhodnutí, které z povahy věci pozastavit lze.

[5] Institut odkladného účinku je institut mimořádné povahy. Jedná se o výjimku ze zákonného pravidla v § 107 s. ř. s. a k jeho využití musí nastat mimořádné okolnosti. Současně je na žadateli o odkladný účinek, aby uvedl, z jakých důvodů se domnívá, že v jeho případě nastala mimořádná situace, která vyžaduje, aby byly účinky pravomocného rozhodnutí odloženy.

[6] Stěžovatelka uvedla pouze v obecné rovině, že nepřiznání odkladného účinku zasáhne do jejího práva na spravedlivý proces a že budou narušeny její rodinné a společenské vazby, které si na území České republiky během svého dlouhodobého pobytu vytvořila. I přesto, že byla ve výzvě k doplnění odkladného účinku podrobně poučena o nutnosti svá tvrzení konkretizovat, neuvedla, o jaké rodinné a společenské vazby se jedná, jak budou narušeny. Ze spisu krajského soudu vyplývá, že se na území České republiky nachází její manžel, což nemůže nahradit povinnost tvrzení stěžovatelky o hrozící újmě. Ani tvrzená obava z možného zahájení správního řízení o vyhoštění nemůže sama o sobě obstát jako důvod pro přiznání odkladného účinku. Velmi obecně jsou formulovány také případné komplikace při hájení práv v soudním řízení.

[7] Nejvyšší správní soud na tomto místě zdůrazňuje, že s ohledem na mimořádnou povahu institutu odkladného účinku ke svému rozhodnutí vždy potřebuje znát konkrétní individuální skutečnosti, pro které stěžovatel o odkladný účinek žádá. Pokud by NSS uznal za dostačující pro přiznání odkladného účinku obecná tvrzení, která vznáší stěžovatelka v této věci, popřel by tím výjimečnou povahu institutu odkladného účinku. V takovém případě by se přiznávání odkladného účinku stalo pouhou formalitou, což zjevně nebyl záměr zákonodárce.

[8] Nejvyšší správní soud si je vědom své judikatury v oblasti cizineckého práva (viz usnesení ze dne 18. 8. 2011, čj. 5 As 73/2011-100). Při aplikaci judikatury je však nutno vždy zohlednit specifické skutkové okolnosti projednávaných věcí.

pokračování

[9] V usnesení ze dne 19. 11. 2014, čj. 1 Azs 160/2014-25, na které stěžovatelka odkazuje (a v dalších jemu obdobných případech správního vyhoštění), přiznal NSS odkladný účinek kasační stížnosti na základě návrhu, v němž byl hlavním argumentem taktéž zájem žadatele na ochraně jeho procesních práv, aniž žadatel tvrdil a prokázal existenci dalších významných okolností případu. V této věci se ovšem jednalo o kvalitativně odlišnou situaci od nyní projednávané věci, neboť stěžovateli přímo hrozilo správní vyhoštění na dobu jednoho roku a s tím spojený zákaz vstupu na území všech členských států Evropské unie.

[10] Na rozdíl od situace, kdy dojde k vyhoštění, se cizinec po zrušení, příp. nevyhovění žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu jednak nepovažuje za nežádoucí osobu (srov. § 154 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), a jednak nemá povinnost opustit EU, nýbrž jen území České republiky (srov. § 77 odst. 3 ve spojení s § 1 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Účast stěžovatelky na projednávání jí podané žaloby (příp. kasační stížnosti) je možno řešit vydáním pobytového oprávnění, např. udělením krátkodobého víza podle vízového kodexu [viz nařízení Evropského parlamentu a rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. 7. 2009, o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex)] (tomu srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2016, IV. ÚS 2812/16).

[11] V případě stěžovatelky tedy nebyla osvědčena existence ojedinělých okolností, které by opodstatňovaly výjimečné řešení její situace a které jsou potřebné pro naplnění podmínky pro přiznání odkladného účinku. Jelikož nebyla splněna první podmínka pro přiznání odkladného účinku, otázku rozporu s veřejným zájmem již NSS nezkoumal.

[12] Rozhodnutím o nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. srpna 2017

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu